DOMSTOLENS DOM (Femte Afdeling)
11. juli 1990 *

I de forenede sager C-305/86,

Neotype Techmashexport GmbH, Bergisch-Gladbach, Forbundsrepublikken Tyskland, ved advokat Dirk Schroeder, Köln, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokaterne Loesch og Wolter, 8, rue Zithe,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, ved juridisk konsulent Peter Gilsdorf, som befuldmægtiget, bistået af advokat Michael Schütte, Hamburg og Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Georgios Kremlis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Centre Wagner, Kirchberg,

sagsøgt,

støttet af

Groupement des industries de matériels d'équipement électrique et de l'électronique industrielle associée, Paris, ved advokaterne Ivo Van Bael og Jean-François Bellis, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat F. Brausch, 8, rue Zithe,

intervenient,

angående annullation af Kommissionens forordning (EØF) nr. 3019/86 af 30. september 1986 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af stan-

* Processprog: tysk.

dardiserede elektriske motorer, flerfasede, med effekt på over 0,75 kW, men højst 75 kW, med oprindelse i Bulgarien, Den Tyske Demokratiske Republik, Polen, Rumænien, Sovjetunionen, Tjekkoslovakiet og Ungarn (EFT L 280, s. 68),

og C-160/87,

Neotype Techmashexport GmbH, Bergisch-Gladbach, Forbundsrepublikken Tyskland, ved advokat Dirk Schroeder, Köln, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokaterne Loesch og Wolter, 8, rue Zithe,

sagsøger,

mod

Rådet for De Europæiske Fællesskaber, ved direktør i Kommissionens Juridiske Tjeneste Hans-Jürgen Lambers, og juridisk konsulent Erik Stein, som befuldmægtigede, bistået af advokat Michael Schütte, Hamburg og Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos direktør Jürg Käser, Den Europæiske Investeringsbanks Direktorat for Juridiske Anliggender, 100, boulevard Konrad-Adenauer, Kirchberg,

sagsøgt,

støttet af

Groupement des industries de matériels d'équipement électrique et de l'électronique industrielle associée, Paris, ved advokaterne Ivo Van Bael og Jean-François Bellis, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat F. Brausch, 8, rue Zithe,

og af

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, ved juridisk konsulent Peter Gilsdorf, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Georgios Kremlis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Centre Wagner, Kirchberg,

intervenienter,

angående annullation af Rådets forordning (EØF) nr. 864/87 af 23. marts 1987 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af standardiserede elektriske motorer, flerfasede, med effekt på over 0,75 kW, men højst 75 kW, med oprindelse i Bulgarien, Den Tyske Demokratiske Republik, Polen, Sovjetunionen, Tjekkoslovakiet og Ungarn, og om endelig opkrævning af de beløb, for hvilke der er stillet sikkerhed i form af midlertidig told (EFT L 83, s. 1),

har

DOMSTOLEN (Femte Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, Sir Gordon Slynn og dommerne M. Zuleeg, R. Joliet, J. C. Moitinho de Almeida og G. C. Rodríguez Iglesias,

generaladvokat: W. Van Gerven
justitssekretær: fuldmægtig B. Pastor

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at parternes repræsentanter har afgivet indlæg i retsmødet den 13. juni 1989,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 8. november 1989,

afsagt følgende

Dom

1 Ved stævning, indgivet til Domstolens Justitskontor den 4. december 1986, har Neotype Techmashexport GmbH (herefter benævnt »Neotype«) i medfør af EØF-Traktatens artikel 173, stk. 2, anlagt sag med påstand om, at artikel 2 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 3019/86 af 30. september 1986 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af standardiserede elektriske motorer, flerfasede, med effekt på over 0,75 kW, men højst 75 kW, (herefter benævnt »elektriske motorer«), med oprindelse i Bulgarien, Den Tyske Demokratiske Republik, Polen, Rumænien, Sovjetunionen, Tjekkoslovakiet og Ungarn (EFT L 280, s. 68 — herefter benævnt »den midlertidige forordning«) annulleres i det omfang, bestemmelsen vedrører sagsøgerens import af elektriske motorer med oprindelse i Sovjetunionen (sag C-305/86).

2 Domstolen har ved kendelse af 8. maj 1987 tilladt, at Groupement des industries de matériels d'équipement électrique et de l'électronique industrielle associée (herefter benævnt »Gimelec«) indtræder i sag 305/86 til støtte for sagsøgte.

3 Ved stævning, indgivet til Domstolens Justitskontor den 1. juni 1987, har Neotype i medfør af EØF-Traktatens artikel 173, stk. 2, anlagt sag med påstand om, at artiklerne 1 og 2 i Rådets forordning (EØF) nr. 864/87 af 23. marts 1987 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af standardiserede elektriske motorer, flerfasede, med effekt på over 0,75 kW, men højst 75 kW, med oprindelse i Bulgarien, Den Tyske Demokratiske Republik, Polen, Sovjetunionen, Tjekkoslovakiet og Ungarn, og om endelig opkrævning af de beløb, for hvilke der er stillet sikkerhed i form af midlertidig told (EFT L 83, s. 1 — herefter benævnt »den endelige forordning«) annulleres i det omfang, bestemmelserne vedrører sagsøgerens import af elektriske motorer med oprindelse i Sovjetunionen og endelig opkrævning af de beløb, for hvilke sagsøgeren har stillet sikkerhed (sag C-160/87).

4 Domstolen har ved kendelser af 30. september og 15. oktober 1987 tilladt, at Gimelex og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber indtræder i sag C-160/87 til støtte for sagsøgte.

5 Domstolen har ved kendelse af 11. november 1987 forenet sagerne C-305/86 og C-160/87 med henblik på den mundtlige forhandling og domsafsigelsen.

6 Neotypes virksomhed består blandt andet i import af elektriske motorer med oprindelse i Sovjetunionen. Motorerne eksporteres af det sovjetiske selskab Energomachexport, som er selskabsdeltager i Neotype.

7 Kommissionen modtog i oktober 1985 en anmodning fra Gimelec, støttet af fire andre nationale sammenslutninger inden for elektronikbranchen, om fornyet undersøgelse af visse antidumpingforanstaltninger i henhold til artikel 14 i Rådets forordning (EØF) nr. 2176/84 af 23. juli 1984 om beskyttelse mod dumpingimport eller subsidieret import fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EFT L 201, s. 1). Anmodningen drejede sig om fornyet undersøgelse af institutionernes afgørelser om godtagelse af de pristilsagn, der var afgivet af de berørte eksportører under en tidligere antidumpingprocedure vedrørende importen af standardiserede elektriske motorer med oprindelse i Bulgarien, Den Tyske Demokratiske Republik, Polen, Rumænien, Tjekkoslovakiet, Sovjetunionen og Ungarn.

8 Rådet og Kommissionen tilbagekaldte den 30. september 1986 godtagelsen af de omtalte tilsagn, og Kommissionen indførte ved den nævnte forordning nr. 3019/86 af samme dato en midlertidig told på importen af elektriske motorer med oprindelse bl. a. i Sovjetunionen.

9 Rådet udstedte den 23. marts 1987 den tidligere nævnte forordning nr. 864/87 om indførelse af en endelig antidumpingtold på den omtalte import og om endelig opkrævning af de beløb, for hvilke der var stillet sikkerhed i form af midlertidig told.

10 Vedrørende sagernes faktiske omstændigheder, retsforhandlingernes forløb samt parternes anbringender og argumenter henvises i øvrigt til retsmøderapporten. Disse forhold omtales derfor kun i det følgende, såfremt det på de enkelte punkter er nødvendigt for forståelsen af Domstolens argumentation.

Sagen om annullation af den midlertidige forordning (sag C-305/86)

11 Kommissionen, støttet af intervenienten, Gimelec, har gjort gældende, at sagen om annullation af den midlertidige forordning bør afvises.

12 Det bemærkes indledningsvis, at der ikke er sammenhæng mellem dette spørgsmål og muligheden for — til støtte for den endelige forordnings ugyldighed — at gøre gældende, at den midlertidige forordning er ugyldig.

13 For så vidt angår Neotypes interesse i at anfægte den midlertidige forordning, bemærkes, at den midlertidige forordning ikke har nogen retsvirkninger, som Neotype kan påberåbe sig, idet de beløb, for hvilke der blev stillet sikkerhed i form af midlertidig antidumpingtold, er blevet opkrævet i henhold til artikel 2, stk. 1, i den endelige forordning med den endeligt fastsatte sats (jfr. dommene af 5. oktober 1988, Brother mod Kommissionen, præmis 6, 56/85, Sml. s. 5655, og Technointorg mod Kommissionen og Rådet, præmis 12, 294/86 og 77/87, Sml. s. 6077).

14 Med hensyn til Neotypes interesse i at opnå dom for, at den midlertidige forordning er ugyldig, for på dette grundlag at kunne rejse erstatningssag, bemærkes, at Neotype vil kunne støtte et krav om erstatning for tab forvoldt ved den midlertidige forordning på et anbringende om, at den endelige forordning er retsstridig, for så vidt de beløb, for hvilke der blev stillet sikkerhed i henhold til den midlertidige forordning, er blevet opkrævet i medfør af den endelige forordning. Den endelige forordning har på denne måde erstattet den midlertidige forordning, således at spørgsmålet om den midlertidige forordnings gyldighed herefter ikke har betydning for rejsning af et erstatningskrav.

15 For så vidt angår de beløb, for hvilke der blev stillet sikkerhed, og som er blevet frigivet, fordi den endelige antidumpingtold var lavere end den midlertidige told, bemærkes, at Neotype kun har interesse i at anfægte den midlertidige forordning med henblik på rejsning af et erstatningskrav, såfremt selskabet kan godtgøre at have lidt et tab som følge af sikkerhedsstillelsen. Neotype har imidlertid ikke på noget tidspunkt under denne sag for Domstolen gjort gældende, at selskabet har lidt et tab som følge af anvendelsen af den omhandlede forordning.

16 Under disse omstændigheder findes sagsøgeren ikke at have godtgjort nogen retlig interesse i at anfægte den midlertidige forordning. Denne sag må herefter afvises, uden at det findes fornødent at tage stilling til de anbringender, der er fremført vedrørende den midlertidige forordning.

Sagen om annullation af den endelige forordning (sag C-160/87)

Formaliteten

17 Intervenienten, Gimelec, har i sit indlæg gjort gældende, at den af Neotype anlagte sag om annullation af den endelige forordning må afvises. Gimelec har i denne forbindelse henvist til, at de konstateringer, der er foretaget i denne forordning vedrørende en dumpingpraksis, ikke berører sagsøgeren umiddelbart, da dumpingmargenen for de eksporterede varer er fastslået på grundlag af den berørte eksportørs eksportpriser og ikke på grundlag af sagsøgerens videresalgspriser.

18 Da der er tale om en ufravigelig procesforudsætning, som Domstolen i henhold til artikel 92, stk. 2, i procesreglementet kan efterprøve af egen drift, findes det ikke fornødent at tage stilling til, om en intervenient kan gøre en formalitetsindsigelse gældende, som ikke er påberåbt af den part, til støtte for hvem intervenienten er indtrådt.

19 Det fremgår af Domstolens faste praksis, at selv om forordningerne om indførelse af en antidumpingtold efter deres art og rækkevidde er almengyldige, berører disse bestemmelser umiddelbart og individuelt blandt andre de importører, hvis videresalgspriser har dannet grundlag for beregning af eksportprisen i henhold til artikel 2, stk. 8, litra b), i forordning nr. 2176/84 i tilfælde, hvor eksportøren og importøren er forbundne (jfr. dommene af 29. marts 1979, ISO mod Rådet, præmis 16, 118/77, Sml. s. 1277, og af 21. februar 1984, Allied Corporation mod Kommissionen, præmis 11 og 15, 239/82 og 275/82, Sml. s. 1005, samt Domstolens kendelser af 8. juli 1987, Sermes mod Kommissionen, præmis 14-16, 279/86, Sml. s. 3109, og Frimodt Pedersen mod Kommissionen, præmis 14-16, 301/86, Sml. s. 3123).

20 De synspunkter, der ligger til grund for denne praksis, gælder også, hvor en antidumpingpraksis ikke er fastslået på grundlag af importørernes videresalgspriser, men disse har dannet udgangspunkt for beregningen af antidumpingtolden. Som det fremgår af artikel 1, stk. 4, litra a), i den endelige forordning, svarer enhedsprisen, netto, frit Fællesskabets grænse, på grundlag af hvilken den eventuelle antidumpingtold fastsættes, for associerede importører til toldværdien som fastsat i henhold til artikel 6 i Rådets forordning (EØF) nr. 1224/80 af 28. maj 1980 om varers toldværdi (EFT L 134, s. 1). Ifølge denne bestemmelse fastsættes toldværdien som hovedregel på grundlag af prisen ved importørens salg af de indførte varer til personer, der ikke er afhængige af sælgeren. De associerede importører har således indflydelse på toldens størrelse, idet de fastsætter de omhandlede produkters videresalgspriser ved salg til uafhængige købere.

21 Under disse omstændigheder må det fastslås, at den endelige forordning berører Neotype umiddelbart og individuelt, idet selskabet er forbundet med eksportøren af de omhandlede produkter, Energomachexport, og den anførte beregningsmetode finder anvendelse på selskabet i henhold til artikel 1, stk. 4, litra b), i forordningen.

22 Den af Neotype anlagte sag C-160/87 antages herefter til realitetsbehandling.

Realiteten

23 Neotype har fremført følgende anbringender til støtte for annullationspåstanden:

— fejlagtig beregning af den normale værdi, specielt med hensyn til valg af referenceland,

— utilstrækkelig begrundelse for valg af referenceland,

— fejlagtig konstatering af skade,

— utilladelig fremgangsmåde ved fastsættelse af antidumpingtolden,

— retsstridig opkrævning af de beløb, for hvilke der blev stillet sikkerhed i form af midlertidig told.

Anbringenderne om fejlagtig beregning af den normale værdi

24 Neotype har for det første gjort gældende, at Jugoslavien, der er valgt som referenceland ved fastsættelsen af den normale værdi, ikke er et land med markedsøkonomi i henhold til artikel 2, stk. 5, i forordning nr. 2176/84, idet der i landet findes et priskontrolsystem, der medfører et kunstigt højt prisniveau, navnlig for elektriske motorer.

25 Hertil bemærkes, at ifølge artikel 2, stk. 5, i forordning nr. 2176/84 fastsættes den normale værdi i tilfælde af indførsel fra lande uden markedsøkonomi på en hensigtsmæssig og ikke urimelig måde, som hovedregel på grundlag af prisen for samme vare i et land med markedsøkonomi.

26 Formålet med denne bestemmelse er at undgå, at der tages hensyn til priser og omkostninger i lande uden markedsøkonomi, hvor priser og omkostninger sædvanligvis ikke fremstår som et resultat af markedskræfternes spil (jfr. dom af 5. oktober 1988, Technointorg, anført ovenfor, præmis 29).

27 Ifølge artikel 2, stk. 5, gælder reglerne om indførsel fra lande uden markedsøkonomi særligt for lande, på hvilke Rådets forordning (EØF) nr. 1765/82 af 30. juni 1982 om den fælles ordning for indførsel fra statshandelslande (EFT L 195, s. 1) finder anvendelse, og Jugoslavien er ikke omfattet af denne forordning.

28 Det må derfor undersøges, om handelen med elektriske motorer i Jugoslavien er kendetegnet ved et fuldstændigt eller næsten fuldstændigt handelsmonopol, eller om alle indenlandske priser fastsættes af staten. Disse to betingelser er imidlertid

ikke opfyldt, for så vidt angår Jugoslavien. Det fremgår af femte betragtning til den endelige forordning og er ikke blevet bestridt af Neotype, at der i Jugoslavien findes mindst tre virksomheder, som markedsfører elektriske motorer såvel på det indenlandske marked som på Fællesskabets marked. Endvidere fremgår det af de dokumenter, der er fremlagt som bilag til stævningen, at der ikke på det relevante tidspunkt fandtes et generelt prisfastsættelsessystem i Jugoslavien, og at et sådant system i hvert fald ikke var gældende med hensyn til elektriske motorer.

29 Neotypes anbringende om, at Jugoslavien ikke er et land med markedsøkonomi i henhold til artikel 2, stk. 5, i nævnte forordning, må således afvises.

30 Neotype har videre anført, at de jugoslaviske priser ikke er et hensigtsmæssigt og rimeligt sammenligningsgrundlag, idet markedet ikke er tilstrækkeligt stort, navnlig i forhold til markederne i de referencelande, der er anvendt ved tidligere antidumpingforanstaltninger, og der ikke indføres varer til Jugoslavien i et sådant omfang, at der opstår konkurrence.

31 Denne argumentation kan ikke tiltrædes. Det indenlandske markeds omfang er principielt ikke et forhold, der skal tages i betragtning ved valg af referenceland i henhold til nævnte forordnings artikel 2, stk. 5, når der i undersøgelsesperioden har fundet en omsætning sted, der er tilstrækkelig til, at markedet må anses for repræsentativt med hensyn til den omhandlede eksport. I denne forbindelse henvises til Domstolens dom af 5. oktober 1988, Brother mod Rådet, præmis 12 og 13 (250/85, Sml. s. 5683), hvor Domstolen afviste sagsøgerens anfægtelse af, at fællesskabsinstitutionerne ved beregningen af den normale værdi, jfr. artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 2176/84 anvendte en tærskel på 5% af den omhandlede eksport for at anse det indenlandske marked for repræsentativt. Det fremgår hverken af sagens akter eller af det under den mundtlige forhandling fremførte, at det jugoslaviske marked ikke er repræsentativt i den anførte betydning.

32 Med hensyn til sagsøgerens påstand om, at der ikke indføres elektriske motorer til Jugoslavien, bemærkes, at dette forhold ikke i sig selv er tilstrækkeligt til at anse det jugoslaviske marked for uegnet som referenceland, såfremt der på markedet er tilstrækkelig konkurrence til at sikre, at de opnåede priser er repræsentative. I un-

dersøgelsesperioden var der tre producenter af elektriske motorer på det jugoslaviske marked. Selv om — som hævdet af Neotype — disse producenters priser på det indenlandske marked i det væsentlige var identiske, ville dette ikke i sig selv være tilstrækkeligt til at fastslå, at der ikke fandtes konkurrence, idet den mulige overensstemmelse mellem priserne kan bero på andre faktorer end statslig priskontrol.

33 Herudover bemærkes, at fastsættelsen den normale værdi på grundlag af priserne på det jugoslaviske marked førte til en dumpingmargen for elektriske motorer med oprindelse i Sovjetunionen, som er mærkbart lavere end i den midlertidige forordning. Det jugoslaviske prisniveau er derfor under alle omstændigheder lavere end prisniveauet på det svenske marked.

34 Der er herefter ikke grundlag for at fastslå, at Rådet ved valget af Jugoslavien som referenceland har overskredet grænserne for den skønsmæssige beføjelse, der er tillagt institutionerne ved artikel 2, stk. 5, i den anførte forordning.

35 Neotype har dernæst anført, at Rådet ved beregningen af den normale værdi ikke har taget hensyn til den jugoslaviske inflationsrate, der var på 80% i 1985.

36 Rådet og Kommissionen har i besvarelse af et spørgsmål fra Domstolen vedrørende dette forhold oplyst, at den normale værdi i den endelige forordning er beregnet på grundlag af det vejede gennemsnit af de jugoslaviske producenters indenlandske videresalgspriser i referenceåret 1985. Forskellen mellem inflationsraterne i Fællesskabet og i Jugoslavien har givet sig udtryk i udsvingene i vekselkursen for ecu i forhold dinar, idet ecuens værdi steg med 78,7%.

37 Rådet har — ved på denne måde at tage hensyn til inflationsraten i referencelandet — ikke overskredet grænserne for det skøn, som institutionerne har ved vurderingen af komplekse økonomiske spørgsmål som de foreliggende. I øvrigt har Neotype ikke fremført noget holdepunkt for, at der ved denne fremgangsmåde ikke på rimelig måde er taget højde for den jugoslaviske inflationsrate i undersøgelsesperioden.

38 Neotypes anbringende vedrørende den jugoslaviske inflationsrate kan derfor ikke lægges til grund.

39 Neotype har endelig anført, at den officielle vekselkurs for jugoslaviske dinarer, der er anvendt af Rådet ved beregningen af dumpingmargenen, ikke svarer til denne valutas reelle værdi, idet bankerne i Fællesskabet kun betalte 0,15 til 0,17 DM for 100 dinarer, mens den officielle købskurs androg 0,27 DM.

40 I denne forbindelse henvises til dommen af 7. maj 1987, Nachi Fujikoshi mod Rådet, præmis 53 (255/84, Sml. s. 1861), hvor Domstolen statuerede, at institutionerne ved fastlæggelsen af en dumpingmargen kan tage hensyn til de officielle valutakurser, der har været anvendt som grundlag for internationale handler.

41 De argumenter, der var fremført af Neotype, er ikke tilstrækkelige til at anfægte gyldigheden af den fremgangsmåde, der i det foreliggende tilfælde er anvendt ved fastsættelsen af den normale værdi. For det første er de vekselkurser, som sagsøgeren har henvist til, ikke anvendelige ved forretningsmæssige transaktioner mellem Fællesskabet og Jugoslavien, men svarer til de tyske bankers købskurs for jugoslavisk rejsevaluta. Som sagsøgeren i øvrigt også har indrømmet i den skriftlige besvarelse af et spørgsmål fra Domstolen er der ingen grund til at anvende den anførte fremgangsmåde ved fastlæggelsen af den normale værdi for den jugoslaviske eksport, når der anvendes en anden beregningsmåde for eksportørerne i de statshandelslande, der er berørt af den endelige forordning.

42 Neotypes anbringende vedrørende den af Rådet anvendte vekselkurs kan således ikke lægges til grund.

43 Heraf følger, at anbringendet om, at beregningen af den normale værdi er behæftet med fejl, ikke kan lægges til grund.

Anbringendet om utilstrækkelig begrundelse for valg af referenceland

44 Neotype har gjort gældende, at valget af Jugoslavien som referenceland ved fastsættelsen af den normale værdi ikke er tilstrækkeligt begrundet.

45 Hertil bemærkes, at ifølge Domstolens faste praksis (jfr. bl. a. dommene af 7. maj 1987, Nachi Fujikoshi mod Rådet, anført ovenfor, præmis 39, og af 14. marts 1990, Gestetner mod Kommissionen, præmis 69, C-156/87, Sml. s. I-781) skal den begrundelse, som kræves i henhold til Traktatens artikel 190, klart og utvetydigt angive de betragtninger, som er lagt til grund af den EF-institution, der har udstedt den anfægtede retsakt, dels således at de berørte personer kan få kendskab til grundlaget for den trufne foranstaltning, for at de kan forsvare deres rettigheder, dels således at Domstolen kan udøve sin prøvelsesret.

46 Dette krav er opfyldt i denne sag. Valget af Jugoslavien som referenceland er begrundet i afsnit C i betragtningerne til den endelige forordning, navnlig den ottende betragtning. Det anføres her blandt andet, at Kommissionen siden indførelsen af den midlertidige told som led i en sideløbende antidumpingprocedure vedrørende elektriske motorer med oprindelse i Jugoslavien havde haft lejlighed til at foretage en undersøgelse af tre jugoslaviske producenters / eksportørers priser på det indenlandske marked. Rådet anfører videre, at Jugoslavien er et land med markedsøkonomi, og at fastsættelse af den normale værdi for de pågældende statshandelslande på grundlag af markedsværdien i Jugoslavien indebærer, at alle de eksportlande, der var omfattet af de to procedurer, behandles ens.

47 Neotypes anbringende om en utilstrækkelig begrundelse for valget af Jugoslavien som referenceland kan følgelig ikke lægges til grund.

Anbringendet om fejlagtig konstatering af skade

48 Neotype har gjort gældende, at Rådet har begået væsentlige fejl ved konstateringen af skade. Rådet har alene sammenlignet importtallene for årene 1982-1985 og har således ikke taget hensyn til det betydelige fald i importen i forhold til den foregående periode, det vil sige 1977-1981. Endvidere er markedsandelen for varer indført fra de lande, der er omfattet af den endelige forordning, faldet med 13% fra 1982-1985 og i forhold til 1978 endog med 27,5%.

49 Med hensyn til Neotypes første argument bemærkes, at den antidumpingprocedure, der har resulteret i udstedelsen af den endelige forordning, blev iværksat efter en anmodning om fornyet undersøgelse fra de berørte sammenslutninger af producenter i Fællesskabet. Formålet med undersøgelsen var at konstatere, om de tilsagn, der var afgivet af eksportørerne i de omhandlede lande, og som var godtaget af institutionerne under en tidligere antidumpingprocedure, fortsat var tilstrækkelige til at afværge den skade, der var forårsaget af dumpingimporten. Der var således under den tidligere antidumpingprocedure taget hensyn til tallene for import for perioden før 1982. Der var derfor ikke grund til at anvende disse tal ved undersøgelsen af situationen efter 1982.

50 For så vidt angår det af Neotype påberåbte fald i markedsandelen for importerede elektriske motorer, bemærkes, at en undersøgelse af, om der foreligger skade, ifølge artikel 4, stk. 2, i forordning nr. 2176/84 omfatter en række faktorer, og hverken en enkelt eller flere af disse er nødvendigvis udslaggivende for afgørelsen.

51 Rådet, der har været bekendt med, at markedsandelen for de importerede varer var faldet fra 23% i 1982 til 19,6% i 1985, har i det foreliggende tilfælde fastslået skaden på grundlag af flere af de faktorer, der er nævnt i artikel 4, stk. 2, i forordning nr. 2176/84. Som det fremgår af 25. betragtning til den midlertidige forordning — hvortil betragtning nitten i den endelige forordning henviser — steg den samlede import af elektriske motorer fra de omhandlede lande fra 716 000 enheder i 1982 til 748 300 enheder i 1985, mens der havde været et fald til 604 000 enheder i 1983 og 689 500 enheder i 1984. I 21.-24. betragtning til den endelige forordning er der endvidere redegjort for, at de importerede elektriske motorer sælges til priser, der er væsentligt lavere end fællesskabsproducenternes kostpris og salgspris. Rådet anførte videre i 25. og 26. betragtning til den omhandlede forordning, at trods en stigning i salg og produktion siden 1982 havde fællesskabsproducenterne af elektriske motorer haft driftstab på mellem 2% og 25% af kostprisen med undtagelse af to virksomheder, hvoraf den ene var beliggende i en medlemsstat, hvor de importerede motorer kun i ringe grad havde vundet indpas. Endelig blev det anført i 26. betragtning til den endelige forordning, at antallet af beskæftigede, der havde direkte tilknytning til produktionen af de omhandlede elektriske motorer i Fællesskabet, fortsat var faldet i perioden fra 1982 til 1985.

52 På grundlag af disse omstændigheder, som Neotype ikke har bestridt, findes der ikke grundlag for at statuere, at Rådet har overskredet grænserne for den skønsmæssige beføjelse ved at fastslå, at den omhandlede import — trods dens faldende markedsandel — har påført fællesskabsproducenterne en væsentlig skade.

53 Neotype har videre anført, at Rådet ikke burde have beregnet markedsandelen for elektriske motorer fra de omhandlede lande på grundlag af importtallene, men derimod på grundlag af salget i Fællesskabet, der er lavere end importen på grund af lagerperioden.

54 Heroverfor bemærkes, at en mulig forskel mellem importtallene og salgstallene, som skyldes nødvendigheden af at opretholde lagre i Fællesskabet, må betragtes som et forbigående problem, der kun består, mens lagrene opbygges. Det kan imidlertid ikke med rimelighed antages, at antallet af importerede elektriske motorer på længere sigt overstiger salgstallet for disse motorer i nævneværdig grad. Da der allerede i 1970'erne i Fællesskabet blev solgt betydelige mængder af elektriske motorer med oprindelse i de omhandlede lande, og da der således må være opbygget lagre, kan det ikke bebrejdes Rådet, at det har beregnet markedsandelen i undersøgelsesperioden på grundlag af importen.

55 Herefter kan anbringendet om fejlagtig konstatering af skade ikke lægges til grund.

Anbringenderne om utilladelig fremgangsmåde ved fastsættelse af antidumpingtolden

56 Neotypes fjerde anbringende går ud på, at forordning nr. 2176/84 ikke bemyndiger Rådet til — når der er tale om associerede importører — at fastsætte en variabel antidumpingtold beregnet på grundlag af forskellen mellem den pris, der er anført i bilaget til den omhandlede forordning, og toldværdien, således som den er fastlagt ved artikel 6 i forordning nr. 1224/80.

57 Ifølge artikel 6, stk. 1, litra a), i denne forordning fastsættes toldværdien af de indførte varer som hovedregel på grundlag af enhedsprisen for de indførte varer eller tilsvarende eller lignende indførte varer ved salg på samme eller næsten samme tidspunkt til personer, der ikke er afhængige af sælgerne. Hvis sådant salg ikke finder sted, beregnes toldværdien i henhold til bestemmelsens stk. 1, litra b), på grundlag af enhedsprisen for de indførte varer eller tilsvarende eller lignende indførte varer ved salg i Fællesskabet på det nærmeste tidspunkt efter indførslen af de varer, der skal værdiansættes, dog senest 90 dage efter indførslen.

58 Med hensyn til dette anbringende bemærkes for det første, at der i en forordning om indførelse af en antidumpingtold især angives størrelsen og arten af den pålagte told, ligesom visse andre forhold også omtales, jfr. artikel 13, stk. 2, i forordning nr. 2176/84. Det følger af denne bestemmelse, at institutionerne inden for grænserne for den skønsmæssige beføjelse, der er tillagt dem, frit kan vælge mellem de forskellige typer af told.

59 Som det fremgår af 38. betragtning til den omhandlede forordning, besluttede Rådet — både af hensyn til ønsket om maksimal gennemsigtighed, effektivitet og for at tilskynde eksportørerne til at hæve deres priser — at indføre en variabel told beregnet på grundlag af forskellen mellem en mindstepris og prisen til den første uafhængige køber. Rådet anså det endvidere for nødvendigt for importører, der er forbundne med en eksportør, at beregne en mulig antidumpingtold på grundlag af prisen til den første køber, der ikke er forretningsmæssigt forbundet med eksportøren. Denne pris fastsattes i henhold til artikel 6 i forordning nr. 1224/80.

60 Rådet har ved denne fremgangsmåde ikke overskredet grænserne for den skønsmæssige beføjelse, blandt andet fordi en variabel told generelt er gunstigere for de berørte virksomheder, idet disse kan undgå opkrævning af antidumpingtold ved at fastsætte priserne for de indførte varer således, at disse er højere end den fastsatte mindstepris.

61 Med hensyn til fastsættelsen af prisen ved salg til første uafhængige køber bemærkes, at det følger af artikel 2, stk. 8, litra b), i forordning nr. 2176/84, at den

eksportpris, der er betalt eller skal betales af en importør, der er forbundet med eksportøren, ikke kan anvendes som referencepris ved undersøgelsen af, om der findes en dumpingpraksis. I dette tilfælde kan eksportprisen ifølge den nævnte bestemmelse beregnes på grundlag af den pris, til hvilken den indførte vare første gang videresælges til en uafhængig køber. Når det som her drejer sig om handler mellem associerede parter, gør den samme usikkerhed sig gældende med hensyn til fastsættelsen af enhedsprisen, netto, frit Fællesskabets grænse, som antidumpingtoldens størrelse er afhængig af.

62 Det fremgår af artikel 3, stk. 2, litra b), i forordning nr. 1224/80, at transaktionsværdien kun godkendes som toldværdi ved salg mellem indbyrdes afhængige personer, når den ligger meget nær en værdi, der fastsættes på grundlag af faktorer, der ikke har relation til den foreliggende handel. En af de referenceværdier, der er angivet i bestemmelsen [under ii)], er toldværdien af tilsvarende eller lignende varer som fastsat i forordningens artikel 6.

63 Som følge af det anførte findes der ikke grundlag for at anfægte, at Rådet — for så vidt angår de associerede importører, herunder Neotype — har gjort antidumpingtoldens størrelse afhængig af toldværdien, således som denne er fastlagt i artikel 6 i forordning nr. 1224/80.

64 Neotype har endvidere gjort gældende, at den subsidiære beregningsmetode, der er fastsat i artikel 1, stk. 4, litra a), i den endelige forordning, og hvorefter enhedsprisen, netto, frit Fællesskabets grænse, svarer til toldværdien som fastsat i henhold til artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 1224/80, ikke er tilstrækkelig præcis og strider mod princippet om forvaltningsakters klarhed.

65 Sidstnævnte bestemmelse har følgende ordlyd:

»Hvis toldværdien af de indførte varer ikke kan fastsættes i henhold til artikel 3, 4, 5, 6 eller 7, fastsættes den ifølge rimelige fremgangsmåder, der er forenelige med

grundsætningerne og de almindelige bestemmelser i aftalen og artikel VII i den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel og på grundlag af oplysninger tilgængelige i Fællesskabet.«

66 Når henses til de garantier, der er fastlagt i artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 1224/80, og til, at der dér er angivet en subsidiær fremgangsmåde, må henvisningen til denne bestemmelse i den endelige forordning anses for at være i overensstemmelse med forordning nr. 2176/84 og fællesskabsrettens grundsætninger. Såfremt de nationale toldmyndigheder i et enkelt tilfælde må anvende denne subsidiære beregningsmåde, påhviler det de nationale forvaltningsorganer at sikre, at den variable antidumpingtold fastsættes på en gennemskuelig måde og inden for de i nævnte artikel 2, stk. 3, fastsatte grænser.

67 Neotypes anbringender om, at fremgangsmåden ved fastsættelsen af antidumpingtolden er utilladelig, kan herefter ikke lægges til grund.

Anbringendet om, at den endelige opkrævning af de beløb, for hvilke der blev stillet sikkerhed i form af midlertidig told, er retsstridig

68 Neotype har endelig gjort gældende, at den endelige opkrævning af de beløb, for hvilke der var stillet sikkerhed, jfr. artikel 2 i den endelige forordning, er retsstridig, idet den midlertidige forordning var ugyldig og derfor ikke kunne bekræftes ved den endelige forordning.

69 Hertil bemærkes indledningsvis, at gyldigheden af den endelige forordning om endelig opkrævning af den midlertidige antidumpingtold kun kan påvirkes af den midlertidige forordnings eventuelle ugyldighed, såfremt ugyldigheden har haft indflydelse på den endelige forordning.

70 Endvidere bemærkes, at de anbringender, som Neotype har påberåbt sig til støtte for annullation af den midlertidige forordning, ikke kan gøres gældende i forhold til den endelige forordning. Neotype's første anbringende om, at den midlertidige forordning er ugyldig, fordi høringsreglerne ikke er blevet iagttaget, har ikke betydning for den endelige opkrævning af den midlertidige told. Selv om Neotype ikke er blevet rettidigt orienteret om indførelsen af den midlertidige told, har dette forhold ikke indflydelse på den endelige opkrævning af tolden, idet Neotype har kunnet fremføre sine synspunkter før udstedelsen af den endelige forordning. Med hensyn til Neotypes andet og tredje anbringende bemærkes, at Sverige ikke blev anvendt som referenceland i den endelige forordning, hvor sammenligningen er baseret på det jugoslaviske marked. Det fjerde anbringende om fejlagtig konstatering af skade, hvilket anbringende ligeledes er blevet gjort gældende til støtte for annullation af den endelige forordning, er blevet afvist ovenfor (jfr. præmis 48-55). Endelig har Neotype som femte anbringende gjort gældende, at fremgangsmåden ved fastsættelse af den midlertidige told er retsstridig. Hertil bemærkes, at fremgangsmåden ikke har betydning for den endelige forordnings gyldighed, idet denne er udstedt efter en særskilt procedure og med et nyt bedømmelsesgrundlag.

71 Anbringendet om, at den endelige opkrævning af de beløb, for hvilke der blev stillet sikkerhed i form af midlertidig told, er retsstridig, kan således ikke lægges til grund.

72 Sagsøgtes frifindelsespåstand tages herefter til følge.

Sagens omkostninger

73 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at afholde sagens omkostninger. Sagsøgeren har tabt sagen og tilpligtes derfor at afholde omkostningerne, herunder intervenienternes.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

1) Sagerne afvises.

2) Sagsøgeren betaler sagsomkostningerne, herunder intervenienternes.

Slynn Zuleeg

Joliet Moitinho de Almeida Rodríguez Iglesias

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 11. juli 1990.

J.-G. Giraud
Justitssekretær

Gordon Slynn
Formand for Femte Afdeling